

KOLEKSİYONER

Kapısında "Koleksiyoncu" yazan dükkana bir kadın girdi. Kasada bekleyen genç adam lakayıt görünüyordu, bir şeyler yazmakla meşgul olduğu kağıtlardan başını dahi kaldırmamıştı. Dükkanın alışılmış dışı isminden dolayı içeri girip bakınan, sonra da sessiz sedasız çıkan çokça kişi olurdu. Bu kadın da onlardan biriydi nasılsa. Bir ara düşünürken gözlerini kağıttan ayırmıştı ki kadının dükkandan çıkmak için kapıya yönelmek yerine doğruca kasaya doğru geldiğini gördü. Sanki kadının gelişini yeni fark etmiş gibi ilgili görünmeye çalıştı, ancak yeterli denemeyecek iş tecrübesi yalnızca "Hoş geldiniz!" demeye yetti. "Hoş buldum." dedi kadın, "Burada... tam olarak ne yapıyorsunuz?" Adam gayet olası görünen bu soruya pek hazırlıklı görünmüyordu:

-Biz, koleksiyon... İnsanların artık sahip olmak istemedikleri koleksiyonlarını alıyoruz.

-Ya sonra?

-Sonra?

-Sonrasında... onları satmıyor musunuz? Yalnızca sergiliyor musunuz?

-Biz... aslında... şey, aslında tam olarak emin değilim.

Kadın hafifçe güldü:

-Emin değil misiniz? Koleksiyonların hiçbirinde fiyat etiketi yok ancak dükkanda kasa ve kasiyer var. Satıyor musunuz satmıyor musunuz?

-Daha önce hiç satın almak isteyen olmadı.

Kadın tekrar güldü: "Anladım." Tekrar dükkanı gezmeye başladı. "Tabii. Kim hazır bir koleksiyon almak istesin ki? Koleksiyon yapmanın anlamı her bir parçayı ayrı ayrı, emek vererek toplamak." Genç kasiyer kadının kendi kendine mi konuştuğunu yoksa bir cevap mı beklediğini anlayamadı, cevap vermedi. Kadın muhtemelen eski para koleksiyonlarından birinin önünde durmuş, bir şeyi inceliyordu. Sonra kasiyere döndü: "Aslında bunları koleksiyon halinde değil de parça parça satsanız koleksiyonerlerin ilgisini çekebilirdi." Bu söz önce genç adama da mantıklı gelmişti, çok geçmeden kendisini savunmaya çalışmış gibi "Ama patron koleksiyonların bölünmesini istemiyor." dedi. "Üzıldüm." dedi kadın, mırıldanır gibi ekledi:

-Ben tam aksini yapmayı planlıyordum. -Anlamadım.

-Patronunuzla görüşmem mümkün mü?

-H-haber vereyim. Ne için görüşmek istiyordunuz?

-İş için.

-Çalışmak için mi?

-Evet?

-Ama patron... çalışan aramıyordu ki.

-O halde ortaklık teklif ederim. Siz çağırın lütfen.

Kadın bir deniz kabuğu koleksiyonunu incelemeye dalmıştı. Farklı çeşitlerde, boylarda, renklerde yüzlerce deniz kabuğu vardı. "Deniz kabukları." dedi kasa tarafından gelen kalın ses. "Her biri ayrı sahillerden ve 4 farklı ülkeden toplanmış." Kadın sesin geldiği yöne döndü. Saçları sakalları ağarmış bir adam söylemişti bunları. Yüzüne bakınca gözlüklerinin arkasındaki gözler okumaktan bozulmuş, saçları da düşünmekten ağarmış olduğunu belli eder gibiydi. "Paha biçilmez!" dedi kadın az önce hayran kaldığı deniz kabuklarının merkezinde duran büyük kıvrımlı kabuğu düşünerek. "Paha biçmiyoruz zaten!" dedi adam alaycı bir tavırla. "Ya ne yapıyorsunuz?" "Bir sorunun cevabını bulabilmek için yeni sorular arıyoruz." Soyut cevap kadının hoşuna gitmişti. "Soru tohumları ekiyorsunuz!" Etrafına şöylece bakındı, sözüne devam etti: "Epey de bereketli bir tohummuş doğrusu. Çokça yeni soru filizi görüyorum..." "İyi bir bahçıvanımdır! Biraz güneş ışığı, can suyu ve bolca düşünce. Soru ağaçlarını yetiştirmek kolay değil!" Bolca düşünce. Kadın kapıdan tereddütle de olsa girerken yanlış yapmadığını hissediyordu. Şimdi adam da gezinmeye başlamıştı koleksiyonların arasında. Bir çakmak koleksiyonunun köşesindeki dikdörtgen prizma şeklindeki çakmağı parmağının ucuyla düzelttikten sonra bir adım geriden baktı koleksiyona. "Biz, koleksiyonlara parça biriktirmiyoruz. Biz koleksiyonları biriktiriyoruz." dedi bir şeylere dalmış gibi. Sonra kadının içinden neden diye sormak istediğini duymuş gibi devam etti: "Çünkü bir soruya cevap arıyoruz. Cevabını bulamıyorsak, en azından yanlış şıkları elemeye çalışıyoruz." Kadın aldığı cevabı anlamaya çalışırken gözlerini kıstı hafifçe. "En sonunda tek bir şık mı kalacak peki?" "Aslına bakılırsa, tek bir şık kalana kadar elemek bir kum saatinin tanelerini saymak gibi olur. Üstelik bütün şıkları elediğimde de elimde hangi şıkkın kalmış olacağını bulmam gerekir." "O halde neden yapıyorsunuz bütün bunları?" Adam bu soruyu kendine çokça sormuştu önceden. "Seviyorum. Koleksiyon yapmayı seviyorum. Şimdi de koleksiyonların koleksiyonunu yapıyorum. Aslına bakarsanız, aradığım şey de bir tür koleksiyon olduğundan, bana amacımın ne olduğu hatırlatıyorlar." İnsanlar koleksiyonlarına nadide parçalar ararlar, bu adam ise bir koleksiyon arıyor. Eline ne geçecek peki? "Aradığınız koleksiyonu bulup ona sahip olduğunuzda ne elde edeceksiniz?" "Onu bu koleksiyonlar gibi bütün halinde almayacağım, onu kendim yeniden ve parça parça oluşturacağım. Ama önce ne aradığımı bilmem gerekiyor." Düşünceler giderek düğüm oluyordu. Kadın şimdi "Ne diye geldim buraya?" diye düşünmeye başlamıştı. Aslında kendine uygun bir iş arıyordu, ancak karşısındaki adamın anlaşılmaz konuşmaları ona aradığı işin burada olmadığını düşündürmeye başlamıştı. Düşünceler olumsuz bir yöne doğru evrilirken aniden kadının dikkatini başka bir şey kendine çekmişti: Uzun süredir aradığı ancak basımı bulunmayan bir kitap, üstelik ilk baskısı! Epeyce eski görünen bir kitap koleksiyonunun dikkat çekmeyen parçaları arasında duruyordu. Farkında olmadan eline alıp karıştırmaya başladı kitabı. Sapsarı ve yıpranmış sayfalar hâlâ içerisinde bir hazine barındırıyordu. Kadının o sırada ne kadar heyecanlandığı uzaktan da görülüyordu. Adam hafifçe gözlerini kıstı, kadının bilgiye olan ilgisini fark etmiş görünüyordu. "İş için gelmişsiniz sanırım." Kadın gerçek dünyaya dönerken bir anlığına afalladı: "Ha? E-eyet. İş için gelmiştim." "Kapıya iş ilanı astığımı hatırlamıyorum." dedi adam alaycı bir tavırla. "Oysa ben kapıda koleksiyonları aldığınızı yazan bir yazı gördüm." sesinde bir kurmazlık seziliyordu. Adam bir süre düşündü. Bu gizemli oyunu

bozmak istemiyordu. "Sizi işe almamı gerektirecek bir koleksiyonunuz mu var?" "Evet." dedi kadın gururla. "Koleksiyonumdan yararlanmak için bana ihtiyacınız var." "Neden bunun yerine beni daha az uğraştıracak koleksiyonlarla ilgilenmeyeyim?" Kadın gülümsedi: "Belki de aradığınız koleksiyon bende olduğu için." Aslında bunu hızlı bir cevap vermesi gerektiği ve de akli bu adamın aradığı koleksiyonda kaldığı için söylemişti ancak sözlerinde yanılmıyordu. "Öyle mi?" dedi adam. Bu üstü kapalı soruyu cevaplamaya karar verdi. "Ben, dünyanın en önemli ve değerli koleksiyonunu arıyorum. Öyle bir şey olmalı ki, ona herkes ulaşabilecek bile olsa bendeki hep onlarinkinden daha değerli olmalı, herkes o koleksiyon için bana gelmeli. İnsanlar öylesine hayran olmalı ki, çalmaya bile cüret edememeli..." adamın sesinden ne kadar heyecanlandığı ve zihninin içinde o koleksiyonu aradığı belli oluyordu. Birden artan beklentisiyle kadına döndü, onun ne diyeceğini merak ediyordu. Kadın gizlemediği bir şaşkınlık içinde "Aradığınız koleksiyonu sanırım biliyorum." dedi. "Herkesin sahip olabileceği ama hep en değerlisinin sizinki olacağı bir koleksiyon. Ucu bucağı olmayan, sizi göklere çıkarabilecek ya da yanlış kullanırsanız okyanusların dibine sürükleyebilecek bir koleksiyon. Asla biriktirmekten sıkılmayacağınız, asla yeni parçalar eklemeyi bitiremeyeceğiniz türden." diye bitirdi söyleyeceklerini, adamın istedikleriyle uyuşup uyuşmadığını anlayabilmek için kuşkuyla tepkisini inceledi. Adam duydukları karşısında büyülenerek "Harikulade!" diye bağırdı. "Müthiş! Olağanüstü bu! İşte, işte aradığım koleksiyon!" Sonra yeni aklına gelmiş gibi de ekledi: "Sahi, siz ne biriktiriyordunuz?"

Gülümsedi: "Düşünce." dedi kadın. "Düşünce biriktiriyorum."